

REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 03/2015 | APRILL | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

TERE!

Käes on aprilli lõpp ja tõenäoliselt ka minu viimane kord seda veergu kirjutada. Abiturientide jaoks on eksamiperiood täie hooga alanud, selja taga on lisaks 100 päeva ballile ka lõpukell. Üheteistkümnendikel on ees uurimistöö kaitsmine, kuid võrreldes töö koostamisega on see lihtne. Kümnendikke ootab see pikk tee alles ees, edu teile sellel! Üheksandikel on samuti eksamid tulemas. Loodan, et te kõik saite sisse sinna kooli, kuhu soovisite!

Aprillikuu lehest võite lugeda, mida huvitavat meie kooli vilistlased, nii nooremad kui vanemad, on teinud, tutvuda vahetusõpilasega ning elada kaasa REKi presidendi üpriski humoorikale ülikooliseklusele. Palju edu ja päikest teile!

KAISA

REK

Spordikomisjon

Aprillikuu esimestel päevadel selgitati välja gümnaasiumi parim klass saalihokis. Finaalalagruppideks olid sõelale jäänud ainult C-klassid, parimaks osutus 11.C. Toimumata ei jäänud ka iga-aastane Reaali Ramm, mille esikolmik oli järgmine: I koht Marko Kullam, II koht Jörgen Jõulu ja III koht Kevin Reim. Võistluse tarbeks soetatud uut varustust saab nüüd ka kehalise tundides kasutada! Seoses soojenevate ilmadega alustame 5. perioodil klassidevahelise jalgpalliga, kus on oodata pingelisi ja huvitavaid mängu. Esimeste soojemate ilmadega loodetakse üle värvida ka maha kuulunud jooned jalgpalliplatsil.

Väliskomisjon

Äsja on möödunud G5 vabalava, kus Reaali ansambel tõi kaasa žürii eripreemia. Juba on alustatud G5 Tour d'öö ja kirbuturu organiseerimisega, mis mõlemad leiavad aset mais ning suunavad õpilasi loodustsäätvamaid tegevustemissviise eelistama. Lehe ilmumise ajaks oleme puhunud elu sisse Avatud Ülikooli loengutele, kus vilistlased tutvustavad erinevaid välisülikoole, nende elu-olu, sisseastumist jne. Peagi sõidavad ka kaks meie komisjoni liiget Taani sõpruskoolile külla. Kindlasti tuleme sealt tagasi uute ja heade mõtetega, mida rakendada ka Reaalis.

Kultuurikomisjon

Kultuurikomisjoni töö on lähiajal piirdunud vaid koosolekuga, mille eesmärgiks uute ideede genereerimine ja plaanide püstitamine. Et parimad ideed kipuvad alati liiga hilja tulema, siis kahjuks sel kooliaastal suuri koolisiseseid kultuuriüritusi oodata ei ole. Küll aga lubavad kõik komisjoniliikmed, et järgmiseks aastaks varutakse suur hulk ideid ja on astunud ka juba samme nende teostuse poole. Saladuskatte all ütleme, et aset leiab vägev sügisene festival, kust ei puudu jäätis, lahedad esinejad, mõnused mängud ja ka korralik laat.

Olmekomisjon

REKi olmekomisjon on endale ülesandeks võtnud igal võimalikul viisil muuta Tallinna Reaalkoolis käimist nii õppimise kui ka õpetamise eesmärgil meeldivamaks. Selle väarika komisjoni juured ulatuvad aega, mil Ossinovski oli veel valitsuses ja meie 2014. aasta õpilasesinduse presidendi koht veel ebaselge. Natuke enama kui poole aastaga oleme saavutanud tõsiseltvõetava komisjoni staatuse, seda tänu meie aktiivsetele liikmetele. Aitäh! NB! Ideede ja probleemide korral koolis ärge kõhelge pöörduda mõne komisjoniliikme poole!

VALITSUSE MOODUSTAMINE.
KARIKATUURI AUTOR KADRI-ANN VALDUR 131E

2

Piin mitmes vaatuses ehk urineerimistöö
tegemine

PIIN MITMES VAATUSES EHK JURIMISTÖÖ TEGEMINE
KARIKATUURI AUTOR KADRI-ANN VALDUR 131B

REAAALI POISS | APRILL 2015

EKSELDES ÕIGELE TEELE EHK KUIDAS MARLEEN ENDALE ÜLIKOOI OTSIS

MARLEEN MARNOT 130C

Nüüdseks on minu sõdimine ülikoolidega kestnud natuke üle aasta. 10. klassis ootasid põnevusega seda aega, millal saaks hakata ülikoolidega tegelema ning kui 11. klassi lõpus seda tegema hakkasin, siis tundus see samuti nii põnev ja lõbus kogemus. Nüüd, olles täiesti läbi sellega kaasnevast stressist ja segadusest, palvetan aina, et see õudus ükskord juba läbi saaks ning sügiseks lõplik plaan paigas oleks.

Olen ääretult ambitsioonikas inimene ning sihikindel, mis on mõnikord kõige suuremaks takistuseks minu elus. Seega polnud üldse ime, et võtsin eesmärgiks sisse saada ühte kõige mainekamasse ülikooli USA-s ja kuigi ma poole protsessi pealt sain aru, et see kool ei ole minu jaoks, siis jändasin sellega lõpuni ning sain ka sisse, puhtalt sellepärast, et ma ei suuda jätta pooleli enda jaoks võetud eesmärkide täitmist. Kui ma praegu inimestele räägin, mis ülikooli ma sisse sain ning et ma sinna ei lähe, siis tehakse suured silmad, et „Issand, Marleen, see on ju selline võimalus! Kuidas sa suudad selle kasutamata jätta?!” Aga ütlen teile ausalt, küll te ise seda teekonda ette võttes mõistate, et tähtis on see, mis süda ütleb ja mida hing tahab, mitte see, mida edetabelid ja kooli nimi ütlevad. Seega pühendasin kolmveerand aastat sellele, et sisse saada ülikooli, kuigi ma sain juba aru, et ma sinna tegelikult minna ei taha.

Pöördhetk oli hoopis see, kui detsembris avaldusi täites sattusin täiesti juhuslikult London University of Arts koduleheküljele. Kunstikoolina hinnatakse seda kooli kui üht parimat

maailmas ning seal oli väga põnevaid õppeaineid. Ma ei julgenud oma vanematele kordagi mainida, et mu mõtted ka kunstikooli poole mölguvad, kuid kandideerisin ikka. Oma peas mõtlesin, et kuigi mul on disaini valdkonnas kogemusi, siis sissesaamise võimalus sinna on mulle 0,005%, sest peamiselt võetakse sinna juba pikema töökogemusega vanemaid inimesi või õpilasi, kes teise bakalaauruse kraadi on lõpetanud. Seega üllatus oli suur, kui kodus haige olles avastasin oma gmailist, et mind on kutsutud sinna ülikooli intervjuule. 552 kandideerijat, 20 kutsuti intervjuule ja ma olin üks neist? *Excuse me what? Is that correct?* Info oli õige, tõmbasin kopsud õhku täis ja rääkisin vanematele loo ära, et laps, keda te tahtsite saata reaallaineid õppima, läheb nüüd kunstikooli intervjuule, Londonisse, nädala aja pärast.

Võtsin endale mitu päeva Londonis olemiseks, et tutvuksin eluoluga ja saaksin rohkem ringi vaadata ning oi, kui õige otsus see oli. See oli kindlasti üks minu elu parimaid reise ning ma sain tohutul hulgal maailma kõige põnevamaid tutvusi. Intervjuupäev ise oli üks paras huumor omaette. Esiteks, kohe hommikul kaotasid ma ära oma krediitkaardi, siis ID-kaardi ning lõpuks suutsin metroos kaotada ära oma Oyster kaardi. Ning kes on Londonis käinud, see teab, et Oyster kaart on ainuke viis, kuidas metroojaamast välja pääseda ehk kui sa selle kaardi ära kaotad, siis oled suures jamas. Üks võimalustest on muidugi ronida üle metroojaama turvavaravate ning saada umbes sajatuhandemiljoni tapva pilgu osaliseks (nagu mina asja

lahendasin). Ning tagatipuks valasin enda valge pluusi kohvi täis täpselt 30 minutit enne intervjuu algust. Selleks ajaks olin ma juba rajoonis, kus ülikool asus, mis oli mingisugune kerge *ghetto zone* ning kus iga vastutulev inimene oli mustanahaline. Ainuke pood, kust ma sain asendussärgi osta, oli mingisugune Aafrika asjade pood, kus müüdi väga veidrate mustritega särke, aga valikut mul ei olnud ning hilp, mis on ilmselt tänavamood Ghanas, läks mulle selga.

Jalutasin rahulikult ülikooli sisse ja jumal hoia... Mul pidid silmad peast kukkuma, kui sinna kooli sisse astusin. Minu silmad ei ole näinud võimsamat kohta, kui seda oli see kool. Teate seda tunnet, kui keegi teile väga-väga meeldib, ta teie poole kõnnib, silma sisse vaatab ja teil tekib tunne, et te kohe selsamal hetkel minestate ära, sest olukord tundub liiga ulmeliselt hea, et tõsi olla? Minul oli sama lugu, ainult, et mitte meessoost isikuga, vaid ülikooliga. Ma pole elus olnud kordagi nii ekstaasis ja õnnelik samal ajal, kui ma olin seal. Ausalt.

Panin käe lingile ning avasin ruumi, kus minu intervjuu toimus. Esimene nägu, mis mulle vastu vaatas, kuulus kergelt kahvatule, aga ilusate näojoontega naisele. Ainuke mõte mu peas oli: „Issand, ma ju tean teda kusagilt!” Mu detektiivregister hakkas peas kerima, et kes see olla võiks. Ja...issand.jumal. kas.see.on.stella.mccartney? Kas see on Stella McCartney? See Stella McCartney, kes on Paul McCartney tütar ning maailmas kuulus disainer? KAS SEE ON TEMA?!

„Hey, my name is Stella and we are welcoming you by our committee, please

take a seat.”

Olin šokeeritud, isegi rohkem kui šokeeritud. Olin nii šokeeritud, et kaotasid igasuguse võime rääkida inglise keelt ja ainult mögisesin nagu mingisugune eesel, kes on just tarkusehamba operatsioonilt tulnud. Siis võtsin end kokku, lõin endale mõttes kõrvakiilu ja mõtlesin, et küll pärast ulun ja nutan šokist. 2 tundi rääkimist sai läbi ning kui uksest välja

astusin, siis lihtsalt nutsin 4 minutit järjest, sest šokk mu kehas oli liiga suur. Kujutate ette seda tunnet, mis valdas seda vaest tüdrukut, kes mind pärast pidi kooli peale tuurile viima, sest ma terve aeg lihtsalt nutsin õnnest ja ei suutnud ühtegi sõna suust välja saada. Kaks tõenäolist stsenaariumit, mida ta enda peas ette kujutas ning hiljem komiteele ette kandis: a) see tüdruk on emotsionaalselt ebastabiilne

või b) see tüdruk on rase ning ta ei suuda oma hormoone valitseda.

Olgu, mis oli, nimekirja ma sain ning imepisikesest mõttest kasvas välja minu unistus ning võimalus see täide viia.

Soovin teile, tulevased ülikooliotsijad, jaksu ning jõudu. Olge avatud, sest vahel võib mõni kõrvaleastunud samm viia teid hoopis parema ja suurema eesmärgini!

KOOL JA TEATER

OLIVER PORKMA 133A

26. märtsil Tallinna Reaalkooli põhikooli 7.-9. klasside näiteringil tunde polnud. Oli taas kätte jõudnud iga-aastane Kooliteatrite Festival. Sel aastal toimus see Tallinna 32. Keskkoolis, kuhu oli kogunenud koos meiega 9 põhikooli teatrit. Kohtunikeks olid Ene Järvis, Ivo Reinok ja Roland Laos, kes on kõik Eesti teatrimaastikul tuntud nimed. Meie esitasime Oscar Wilde lugu „Kalur ja tema Hing“ Liisi Tegelmani *touch*’iga, kes on meie väikse armsa trupi õpetaja. Lugu räägib kalurist, kes püüab kinni ühe mererahva seast ning armub temasse, kuid ainuke viis, kuidas nad saaksid koos olla, on see, et kalur peab oma hinge enda juurest ära ajama. Lugu räägib sellest, kui kergesti mõjutatavad on inimesed ja samuti, kui kaugele

võib armastus viia. Alguses oli kardinat taga väga hirmus olla, paljud pabistasid, kuna see oli neil üldse esimene kord laval, aga pärast etendust olime kõik väga rahul. Juhtus ka selline lihtsameelne lugu, et kui me läksime esinema, unustasime oma jalanõud lava ette, aga õnneks see meie edasipääsu Tallinna voorust ei seganud. Lisaks edasipääsule said ka kolm meie näitlejat: Susanna Uus, Kristjan Baikov ja Henry Maasik eriauhinnad, millega nad said võimaluse käia Von Krahls etendust vaatamas. Lõppvoor toimub Narvas 24.-25. aprillil, kus astuvad lavale peale meie veel iga maakonna ning Tartu esindajad, kokku 17 kooliteatrit. Sellest tuleb kindlasti väga põnev ja hariv sündmus.

MATI KAAL – LOOMADE KUNINGAS

KAISA LAUR 130C

Mati Kaal lõpetas Tallinna Reaalkooli 79. lennu koosseisus. Selle aasta 15. oktoobril täitub tal 40. juubel Tallinna loomaaia direktorina, millele eelnes veel 7 aastat direktori asetäitja ametikohal. Suure juubeli ootuses otsustas Reaali Poiss teha temaga intervjuu, kus uurisime nii tema töö kui ka kunagise koolielu kohta.

A. Turovski on parafraseerinud tuntud lauset, öeldes: „Ütle mulle, kes on su lemmikloom ja ma ütlen, kes sa oled.“ Kes olete teie?

Mingit väga kindlalt välja kujunenud lemmiklooma mul tegelikult polegi. Kõik loomad on põnevad, kuid mõnega neist, näiteks amuuri leopardi või habekotkaga, olen pisut enam tegelnud. Kõigiga ei saagi, sest loomariik on

väga, väga suur. Kellena ma selles valguses paistan, peaks ilmselt Alekseilt küsima, kui ta niisuguse retsepti on välja visanud.

Olete öelnud, et loomaaias saab töötada vaid inimene, kes on tõeline fanaatik. Mida armastate enda töö juures kõige enam?

Ega loomaaednikud kusagil maailmas hullusti palju palka ei saa ja väga kindlasti tööst ei saa nad ka unistada. Jääbki üle teha tööd huvi ajel, mis eeldab teatavat fanatismi ja sügavat sisulist huvi. Eks ikka loomad ise ja nende põnevad bioloogilised iseärasused on see, mida ma selle töö juures armastan. Direktori amet ei lase paraku seda täiel rinnal nautida.

Mille üle olete loomaaias eriti uhked ning mida peate oma suurimaks saavutuseks?

Meil on eeskujulik kaljukitsede ja uluklammaste kollektsoon, nende seas on ka lumelambaid. Võime rinna kummi ajada veel kurgede, kotkaste ja amuuri leopardide pidamise ja eduka paljundamise peale mõeldes. Kuna

olen oma elus põhiliselt tegelnud vaid loomaaianõustamisega, siis ongi minu suurimaks saavutuseks see, milliseks meie meeskonnal minu eestvedamisel, kõigi olude kiuste, on õnnestunud Eesti ainus teaduspõhiselt juhitud loomaaed ja tema roll kujundada. Kirkaimalt peegeldub maailmas vastu ilmselt tegevus euroopa naaritsa kui liigi päästmisel.

Kui inimesega juhtub Loomaaia õnnetus, kelle süü see on?

See sõltub kindlasti sellest, mis ja kuidas juhtub. Üldreeglina on loomaaed turvaline ja siin ei saa külastajad kogemata ohtu sattuda. Töökorraldus on samuti niisugune, et inimene, kes täidab täpselt kõiki ettenähtud reegleid ei satu naljalt ohtu. Mõne teise töötaja tegemata või lohakalt tehtud töö saab ka tavatu olukorra tekitada. Selle probleemi leevendamiseks on rakendatud kõige ohtlikumates paikades erinevaid meetmeid, näiteks süsteemide dubleerimist.

Millist küsimust küsitakse teilt kõige rohkem?

Pole küll statistikat pidanud, aga ilmselt seda, kuidas ma nii kaua ühes ametis olen vastu pidanud. Vastuseks on, et loomaaia töö on olnud mitmekesine ja huvitav. Siin pole praktiliselt ühtki eelmise või järgmise ühesugust tööpäeva.

Mida tahaksite inimestele loomaaia seoses südamele panna?

Eelkõige seda, et nad käitaksid loomaaeda külastades nii, et

poleks vaja nende pärast muude loomade ees häbeneda.

Enne Reaalkooli tulekut elasite Saaremaal. Kui suurt rolli mängib Reaalkool selles, kes te praegu olete nii inimesena kui ameti poolest?

Reaalkooli tulin eelkõige seetõttu, et saaksin loodushariduse, tollase nimega Vabariiklik Noorte Naturalistide Jaam, erialast lisaõpet ja see on ilmselt ameti eeldusena olulisem. Isiksuse kujunemisel oli aga Reaalkoolil väga suur osa. Minu ajal oli ametis õige palju sõjaeelse kogemusega meesõpetajaid, nagu Vahar, Tomingas, Liping, Prikk ja Kallaste, kes oskasid aineõpetusele lisaks oma tundides meisse sisendada Reaali vaimu ja muid üldinimlikke tõekspidamisi. Rääkimata sellest, et Reaalkoolist saadud oskused lubasid hiljem ülikoolis kõrgema matemaatika tundides probleemituks asjaga edasi minna, samal ajal kui paljud kursusekaaslased kohutavalt palju vaeva pidid nägema.

Millised on teie mälestused Reaalkoolist? Milliseid huvitavaid seiklusi juhtus teiega Reaalkoolis käies? Kas olite pigem korralik õpilane või sai vahetevahel tembutatud ka?

Eks omajagu tembutavad ju kõik lapsed. Maalt tulnuna polnud mul alguses linnapoiste rafineeritud viguritele eriti midagi vastu panna, aga eks ma tasapisi kosusin. Reaalkoolis, mis toona kandis küll Tallinna 2. Keskkooli

nime, oli kombeks pärast seda, kui keegi mõne suurema sigadusega hakkama sai, korraldada aulas nn lineikaid. Õpilased rivistati klasside kaupa haneritta üles, kutsuti patuoinad teiste ette välja ja häbistati neid kõigi ees. Meie 79. lennuga toimus aga üks tavatu lineika viimase koolikella päeval. Käisime pudireana läbi kõik kooliruumid, seejärel, üks jalg rentslis, ümber kogu kvartali ja tagasi kooli juurde jõudes panime spontaanselt oma lillekimbud Poisi vundamendile, mis kumas läbi liivapinna. Selleks ajaks, ilmselt ei meeldinud neile juba meie ühtlaselt lainetav rivi ümber kvartali, olid kooli juurde jõudnud aga julgeoleku ja mitme muu ametkonna inimesed. Nende käsul rivistati kogu lend lineika korras aulasse üles ja öeldi, et enne kedagi ära ei lasta, kui ninamehed ja muud niisuguse rahvavaenuliku ettevõtmise korraldajad välja antakse. Nii

hoiti meid ühtekokku kella kahest kaheksani õhtul, mil meid lõpuks ähvarduste saatel, et kellelgi ei lasta kõrgkoolidesse astuda, koju lasti. Tänu headele teadmistele sisseastumiskatsetel õnnestus 90% meist siiski ülikoolides edasi õppida, aga mõnelegi võis see vahejuhtum hilisemas elus välisreisidele pääsemisel takistuseks saada.

Millal te viimati Reaalkoolis käisite? Kui palju on siin muutunud võrreldes teie kooliajaga? Kui palju leidub tuttavaid nägusid?

Käin Reaalkoolis suhteliselt tihti, sest olen juba aastaid vilistlaskogu esindaja kooli hoolekogus ja seega jõudumööda tegev Reaalkooli tänase näo kujundamisel. Seega on mulle ka paljud tänased näod tuttavad, aga vilistlaspäeval on tore kogeda, et mitmed omaaegsed õpetajadki jätkuvalt elus ja aktiivsed on.

REAALIST CAMBRIDGE'I

MELANIE RANNULA 132C, RAINER KELK 132C

Igal aastal lõpetab Tallinna Reaalkooli silmapaistev hulk andekaid noori. Kert Pütsepa, Reaalkooli tõelise imelapse õpingud lõppesid meie gümnaasiumis 2011. aastal.

Oma kooliteed alustas Kert Pütsepp 1999. aastal, seades sammud väikese koolijätsina Tallinna Reaalkooli. Kert kulges mööda Reaali rada tervelt 12 aastat ja peab ennast läbi ja lõhki meie kooli kasvandikuks. Kuigi inimese suhtumine ellu, käitumistlaad ning kombed tulevad eskätt kodusest kasvatuses, on Reaalkooli keskkonnal ja õpetajatel olnud hindamatu roll ja väärtus Kerdi kujunemisel ning isiksuse arengul. Reaalainete süvitsi õppimiseks on ta enda sõnul saanud tuge kindlasti koolist. "Reaali vaim on sisendanud minusse palju isamaalisust, õpetanud, et eesmärkide nimel tuleb vaeva näha, ning austama ja hindama traditsioone," sõnab ta.

Üks Kerdi elufilosoofiatest on seada kõrgeid eesmärke ning mõelda suurelt. Plaan minna Cambridge'i õppima tekkis tal alles 11. klassis, kuigi kaalumisel olid ka teised ülikoolid. Selleks ajaks oli Kerdi juba teada, et Tartu Ülikooli sisseastumiskatseid ta sooritama ei pea, kuna sissesaamise tagasid talle head olümpiaaditulemused keemias, füüsikas ning matemaatikas.

Eriala valikul oli otsustavaks huvi farmaatsia- ning keemiatööstuse vastu. Soov õppida „esimese kraadi reaallalal“ sai määravaks ning valik langes keemiaalase inseneri eriala kasuks. „Tahtsin ennast proovile panna, kas olen võimeline pääsema õppima mõnesse maailma tippülikooli,“ sõnab Kert. Ta uuris põhjalikumalt ülikoolide kohta nii Euroopas kui ka Põhja- Ameerikas ning valis

neist käputäie välja. Kandideerimisel saatis teda edu. Cambridge'i juurde meelitasid noormeest kõige enam tugev akadeemiline tase, personaalne lähenemine õppimisele ja õpetamisele ning inspireeriv ja traditsioonidega ülikoolilinn. Kuigi ta on õnnelik võimaluse eest õppida ühes maailma mainekamas ülikoolis (kusjuures tal on väga hea meel, et sellest kinni haaras), võiks ta südamerahu ning rõõmuga end harida ka mõnes Eesti ülikoolis.

Suurbritannia haridussüsteem keskendub kitsalt valitud erialale. Koolitatakse spetsialistiks ning muude huvialadega tuleb ja saab tegeleda formaalse õppimise kõrvalt. Cambridge'is ei piisa heade tulemuste saavutamiseks ainult ettenähtud õppematerjali omandamisest, vaid peab olema edukas võrreldes teiste kursusekaaslastega. Tööd on olnud Kerdi sõnul vaja teha metsikult ning ta on edukalt suutnud ennast sealse konkurentsis proovile panna. Selle kõrvalt on Kert aega leidnud, et pidada rikastavaid vestlusi, puutuda kokku väga paljude huvitavate inimestega ning avardada oma silmaringi.

Kohanemine Inglismaa eluga võttis Kerdi küll mõnevõrra aega, kuid muutus palju lihtsamaks uute sõprade tekkimisel. Nüüdseks on ta juba harjunud sealse eluga, kuid tunnistab samas, et tema kodumaa on siiski Eesti ja siia püüab ta alati võimaluste tekkimisel tulla. Koju jõuab ta peamiselt pühade

ajal, kuid vahel isegi nädalaks või nädalavahetusekski.

Õppimise kõrvalt tegeleb Kert aktiivselt spordiga: veab kaptenina kolledžis tennisemeeskonda, tegeleb sõudmisega ning mängib jalgpallitiimis. Igal suvel püüab ta saada praktikale mõnda keemia-, energia- ja ravimitööstusesse nii Eestis kui ka Suurbritannias. Öökapi huviraamatute seas ja lugemisvõime leidub tal praegu enamasti majandus- ja psühholoogiaalast kirjandust. Lisaks on Kert olnud aktiivne liige ka Cambridge'i Eesti seltsis, millel liikmeid kahekümne ringis. Koos eesti, läti ja leedu sõpradega on viimasel kahel aastal korraldatud Cambridge'i Balti konverentsi, kuhu on suudetud kokku tuua palju arvamusiidreid nii Eestist, Lätist, Leedust kui ka Suurbritanniast. Teiste hulgas on konverentsil esinenud ka meie oma Martin Saar!

Oma sidet Eestiga püüab Kert säilitada ka tulevikus: „Loomulikult tulen hea meelega Eestisse. Ma ütlen alati: ega ma pole ju kuhugi ära läinudki. Millal jälle igapäevaselt Eestis elan, näitab aeg!“

“VAHETUSAASTA ON IMELINE KOGEMUS, MIDA KEEGI EI SAA MINULT VÕTTA.”

ERIK SUITS 131C

Grace Valet on YFU vahetusõpilane Saksamaalt, kes õpib meie kooli 11. c klassis. Ta saabus Eestisse juba 2014. aasta augustis ning lahkub siit juuni lõpus.

Kuidas su eesti keele õpingud edenevad? Mida oled teinud, et omandada eesti keelt?

Siiamaani ei ole mu eesti keele õpingud edenenu, kuna ma olen natukene laisk. See-eest on mul palju vahetusõpilastest sõpru, kes räägivad juba väga hästi eesti keelt. Hetkel loen Astrid Lindgreni lasteraamatut "Vahtramäe Emil". Ma olen seda varem saksa keeles lugenud ja tänu sellele saan ma kontekstist paremini aru. Lisaks sellele räägime me ka kodus eesti keeles.

Missugune tundus eesti keel sulle siis, kui sa sellest veel aru ei saanud?

See on väga lahe keel ja see kõlab väga nunnult, samas eesti keele kõrval kõlab saksa keel väga karmina.

Palun kirjelda eestlasi.

Eestlased on väga, väga häbelikud. Selles mõttes on eestlased ja sakslased väga sarnased – mõlemad on väga kinnised.

Miks valisid sa just Eesti?

Algselt ei olnud mul üldse plaanis Eestisse vahetusõpilaseks tulla, ma kavatsesin hoopis Norrasse minna, kuid kuna mu vend oli varem Norras õppinud, siis ta soovitas mul minna ükskõik kuhu, kuna ei ole vahet, kuhu sa lähed – igal juhul on see kogemus. Niisiis, siin ma nüüd olen.

Millist saksa toitu sa kõige rohkem igatsed?

Seda on raske öelda, kuna ma olen pooleldi prantslane ja kodus valmistame me pigem prantsuse roogi. Ma igatsen väga kõiki oma isa toite, sest ta on imeline kokk.

Mille poolest on Tallinn sarnane sinu kodulinnale Kölnile ja mille poolest erinev?

Köln on kohe kindlasti palju suurem ja avatum – seal on väga palju erinevaid kultuure. Kõikjal, kuhu sa ka ei läheks, on tänavapilt väga kirev, samas kui Eestis on teist nahavärvi inimese kohtamine omaette sündmus. Mõlemast linnast leiad avastamisvääre

vanalinna, kuigi Tallinna vanalinn on palju suurem.

Palun võrdle oma vana kooli ja Tallinna Reaalkooli.

Minu vana kool ja Reaalkool on üpriski erinevad, alustades klasside arvuga ja lõpetades raskusastmega. Minu vanas koolis oli vaid kümme klassi, kuid alates järgmisest kooliaastast lähen ma paremasse kooli Saksamaal. Vaatamata sellele, et ma eesti keelt veel õppimistasemel ei valda, olen ma aru saanud, et Tallinna Reaalkoolis õppimine kerge ei ole.

Mida on sinu arvates vahetusaasta juba praegu sulle andnud?

Ma olen palju avatum ja reisihiimulisem. Ma tahan avastada uusi kultuure ja rahvaid. Ma olen oma siinse perega väga palju mööda Eestimaad reisinud ja see on imeline kogemus, mida keegi ei saa minult võtta.

Mis on su parim mälestus vahetusaastast?

Peale esimest kahte nädalat käisime me päikeseloojangul mu vahetusvenna ja -õega jääkülmas meres ujumas. Ujuda täiesti inimtühjas rannas oli uskumatu kogemus, kuna Saksamaal privaatseid randu nii naljalt ei leidu.

Millised on su hobid?

Saksamaal tegelesin ma hiphopiga, kuid Eestisse kolides jäi see kahjuks pooleli. See-eest hetkel korraldan ma noortekeskuses erinevaid üritusi. Lisaks sellele tegelen ma ka blogimisega. Olete kõik oodatud lugema mu tegemistest Eestis järgneval aadressil: graceinestonia.blogspot.com

LONDONI BALLETRADADEL

MIREL MESILA 133B

15. jaanuari õhtul istusin “Uinuva kaunitari” etenduse eel Rahvusopera Estonia imeilusas suures saalis, oodates esseekonkursi “Minu tantsuelamus” tulemusi. Mind oli istuma pandud teistest osalejatest eraldi ning korraga sosistas üks tüdruk mu kõrval: “Tere! Mina olen Stina. Me oleme vist võitjad!”. Mõned minutid hiljem istusingi, diplom värisevate käte vahel, ja ei suutnud oma õnne uskuda. Süda peksis ja minu suure lemmiku, Tšaikovski balleti ununes sootuks. Elevuse ohjeldamiseks pistsin salaja paar kommi suhu ja järgnevad nädalad möödusid eelseisva reisi ootuses. Mingil hetkel tuli taas igapäevaelu pöörduda ja see muinasjutt korraks pooleli jätta. Sel hetkel polnud mul aimugi, et lugu saab veel ilusama lõpu, kui oskasin tol hetkel unistada, ja seda juba paari kuu möödudes algusega Tallinna Lennujaamast.

Esimesest õhtust Londonis meenub pead pöörutama ajav rahvahulk. Kõike oli lihtsalt nii palju – alates inimestest metroojaamades kuni punaste telefoniputkadeni tänavanurkadel, millest kõigist ilmtingimata pilti oli vaja teha. Magamisest ei tulnud sel ööl suurt midagi välja, olenemata sellest, et olime Stinaga omavahel lubanud, et ei aja ootusi liiga kõrgeks. Me ju ei osanud aimatagi, mis meid järgmisel päeval ees ootab.

Päev algas hotelli fuajeest, kus saime kokkulepitud ajal kell 12.00 kokku võtetiimi ja Kaie Kõrbiga, et sealt edasi siirduda Royal

Albert Halli juurde, kus minu seiklus Londoni balletiradadel algama pidi. Seal kohtusin taas meie oma balletilegendi, Toomas Eduriga, kellel oli varuks mitmeid lugusid oma ligi 20-aastasest balletikarjäärist Londoni lavadel, sh ka Royal Albert Halli võimsas kontserdisaalis. Ühe

osana auhinnast oli kaasa tulnud ka “Ringvaate” võttemeeskond, kuid kuna esseekonkursi lugu oli kõrvaline ja uudislugu rääkis peat-eemana Londonist kui balletime-tropolist, siis sobis sealse kultuurilinnaku öhkkond suurepäraselt intervjuuks Eduri endaga. Mindki julgustati küsimusi küsima, mis

alguses tegelikult päris kangeks hirmutas, kuid ajapikku sai kaameraga isegi harjutud. Sealt edasi läks meie tee English National Ballet proovisaalidesse, kus igaüks tundis Toomast ja kogu meie seltskonda võeti lahkete sõnadega vastu. Näha oma silmaga professionaalide tööd väljaspool suuri lavasid oli kogemus omaette. Naljaka kokkusatumusena tundsin ära isegi oma võidupäeva “Uinuva kaunitari” etenduse pas de deux’ proovid. Suursugused kõrgete lagedega saalid olid imeilusad, kuid tantsuelu nende sees veel kaunim.

Päeva tõeline pärl saabus õhtul, kui meile tutvustati Royal Opera House lavataguseid. Mis väljast tundus nii lihtne, oli seest

üüratu suur ja hunnitu. Lavapõrandaid ise oli juba üheksa, rääkimata mitmekorruselistest kostüümiladudest ja tantsijate mugavustest, nagu magamisruum, terve armee kiropraktikuid ja muu terviseimeeskond. Olin kõigest kogetust niigi väga võlutud, kuid siis viidi meid tagatipuks ka lavale, kus olid valmis juba “Luikede järve” esimese vaatuse võimsad rekviisid ning ees vaatas vastu muinasjutuline kuldse-punase kirju saal. Meie ootused olid juba enne etendust sajakordselt

ületatud, kui mitte rohkem.

Hiljem saalis, kui olime ennast esimese rüü kohtadele mugavalt sisse sättinud, suutsime vaid korra oma ülevoolavaid muljeid vahetada ja lubada, et me näpistame teineteist, kui meie lemmikmuusika kõlama hakkab, kui juba tuled kustuvad ja saali täitis pühalik vaikus. See oligi see. Ma olin jõudnud Londonisse maailmaklassilisse ooperiteatrisse vaatama võrratut Tšaikovski “Luikede järve”. See ei ole midagi, mida sa hommikul ärgates oskad oodata, see hetk tabab sind ootamatult. Nii ka minuga. Ballett oli imeilus. Teineteise näpistused esimese vaatuse valsi ajal ja hiljemgi tuletasid meile meelde, et see ei ole meie väljamõeldis,

vaid me reaalselt elame sellel hetkel muinasjutus. Vaheaegadel tutvustati meile isegi balletitrupi direktorit, kes meiega hea meelega pilti tegi ja pakkus isegi šampused välja teha. Seekord piirdusime teega, sest meie meeled olid juba niigi erksad ja eufoorilised. Siis saabus ka õhtu suurim üllatus – priimabaleriin Kaie Kõrb pani oma teetassi rohkem suhkrut, kui meie Stinaga kahe peale kokku!

Peale etenduse lõppu ja paari pisarapoetust (ausalt!), olin taas teel lavale, kus sain suruda kätt printsi osatäitjal endal, Rupert Pennefatheril. Balletiarmastajast teismelisena olin loomulikult lummatud. Päev lõppes soojade hüvastijättudega ning tunnete ülevoolava jõuga, suundudes Londoni õhe.

Reisi lõpp oli kurb: lahkumispäeval ei tahtnud ma kuidagi sellest imelisest linnast ja seltskonnast lahkuda. Kolme koosveedetud päevaga oli tekkinud omavahel selline mõistmine ja arusaamine, et me teadsime, et seda ei saa kuidagi sõnadesse panna või teistega jagada – see oli midagi, mis kuulus meile. Selle teadmise astusin Tallinnas lennukist maha ja suundusin tagasi rutiini. Kõik muinasjutud lõppevad ning minu oma sai oma imelisuses ka ilusa lõpu.

Link “Ringvaate” loole: http://etv.err.ee/v/meelelahutus/ringvaate/ringvaate_lood/b3541424-9e45-4f72-a929-8e555794699c

KOOLIKATSETEL OSALEMISE TELGITAGUSED

RAIT KAIMER 132C

Kui noorematele vanuseklassidele on märts koolivaheajakuu, siis üheksanda klassi õpilastele on see pingeline koolikatsete aeg. Kuna mina tegin sis-seastumiskatsed läbi eelmisel aastal, siis oli põnev uurida, kuidas tunnevad ennast katsete perioodil Reaalkooli üheksandikud.

Oma kogemusest mäletan, et kooli valikul oli abiks Eesti gümnaasiumide riigieksamite edetabel. Endiselt on kõige ihaldatumateks koolideks Tallinna Reaalkool, Gustav Adolfi Gümnaasium, Tallinna 21. Kool ja Tallinna Inglise Kolledž, kuhu sissesaamiseks tuleb sooritada nelja kooli ühiskatsed. Minu tutvusringkonnas ei sooritanud keegi kolme kooli ühiskatseid, kuid küsitlust tehes selgus, et sel aastal osaleti paralleelselt ka Jakob Westholmi Gümnaasiumi, Kadrioru Saksa Gümnaasiumi ja Tallinna Ühisgümnaasiumi ühiskatsetel.

Küsimusele, kuhu koolidesse oled katsed teinud, vastasid kõik küsitletud eranditult, et osaleti nelja kooli ühiskatsetel ja kolme kooli ühiskatsetel. Lisaks olid kahel vastanul katsed sooritatud ka 32. Keskkooli ning üks küsitletutest tegi katsed Prantsuse

Lütseumi. Kuigi katseid sooritatakse mitmesse kooli, siis reaalselt on igal sisseastujal unistuste kooliks siiski enamasti ikka üks kindel kool. Seda tõestasid vastused küsimusele, kuhu kooli soovid kõige enam saada. Neljast vastajast kolm eelistavad õpingute jätkamiseks Tallinna Reaalkooli. Samas ühele neist sobiks õppimine ka Prantsuse Lütseumis. Üks praegusest Reaalkooli õpilasest sooviks aga minna edasi GAG-i, kuna on saanud soovitusi kooli kohta sõpradelt. Lisaks kooli populaarsusele mõjutab kooli valikut tutvusringkonnast saadud info kooli sisekliima kohta. Paljud Reaalkooli üheksandikud eelistavad oma kooli jäämist, sest hinnatakse kooli traditsioone, ollakse harjunud õpetajatega ning on välja kujunenud sõprusringkond.

Katseteks valmistumine on omaette teema, sest sageli ei teata, kuidas ja kas üldse tasub katseteks valmistuda. Mäletan eelmisest aastast, et paljud õppisid ja käisid kursustel, osad aga ei teinud midagi. Paremad katsete tulemused olid aga kindlasti kursustel osalenutel. Selle aasta katsetel osalejad vastasid justkui

kokkulepitult, et katseteks valmistuti hoolega ja õpiti aineid, milles ei tundud ennast eriti kindlalt. Nagu ka eelmisel aastal, oli kõige kardetumaks aineks füüsika, milleks valmistuti kõige põhjalikumalt ja milles ka täiendkursuseid võeti. Lisaks korراتi ka matemaatika valemeid ja loeti konspekte. Peamine on aga tunda end kindlalt ja hoida eesmärgi silme ees.

Väiksest närvist enne katseid ei pääsenud keegi. Kahjuks üks vastanutest pidi katseid lausa palavikus tegema. Samas ise loodab ta, et see tulemusi ei mõjutanud, aga kindlasti oleks tema sooritus tervena parem olnud. Enamik vastanutest olid üsna rahul enda sooritusega ja usuvad, et saavad valitud kooli sisse.

Kindlasti tuleb endasse uskuda ja enda valikutele kindlaks jääda. Enda kogemusest võin öelda, et teisest koolist tulnuna on kindlasti lõppvalikut mõjutavaks teguriks ka mulje koolimajast, mis tekib katsetel käies ja esimesest kontaktist sisseastumisvestluse ajal.

Küsimustele vastasid Reaalkooli 9.a klassi õpilased.

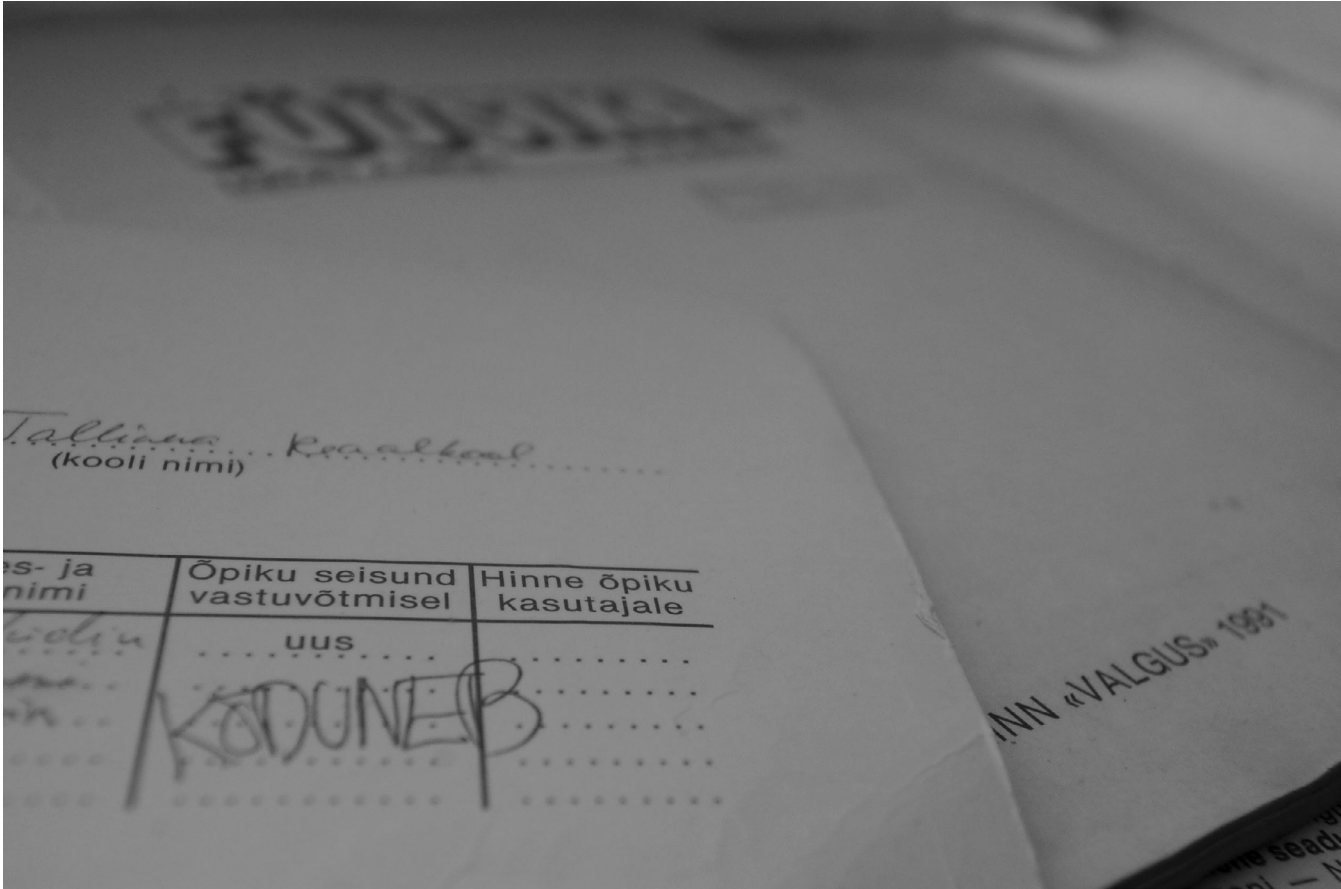
Pöidlad pihku, et soovid täituks ja kõik katsetel osalenud saaks õppima asuda soovitud koolidesse.

APRILLIKUINE FÜÜSIKATUNNI MÕTISKLUS

KERTU JOHANNA JÕESTE 132B

Kevad on oma nina juba ukse vahelt sisse pistnud ning esimesed soojalembelised inimloomad on paar päikesekiirtki kinni püüdnud. Kuid kevad ei ole vaid parim aeg päevitamiseks – see on ka aeg kasemahla võtmiseks, linnulaulu kuulamiseks ja seemnete külvamiseks. Seemneid on aga kõige tõhusam külvata ikka toeka ja toitainerikka väetisega, mida saab toota kas või omaenda kompostihunnikus. Mõnuses keskkonnas tillukeste putukate ja mutukate abil toidujäätmed ning muud looduslikud ülejäägid aegamööda kõdunevad, tekitades nii sobiliku värske mulla näiteks maheporgandipõllu loomiseks.

Kuid mis saab, kui külvata paar porgandiseemet otse füüsikaõpiku vahele, millele pärast sooja ja niisket talve samuti mullalõhn juurde on tulnud? On ju need auväärt õpikud teeninud ka meie esivanemaid, kes samuti nende seest potentsiaalse ja kineetilise energia vaimujõudu imesid. Füüsikaõpiku kaante vahele poetatud seemnest aga võib tekkida midagi enneolematut – millal enne on porgandile mullaks olnud kinemaatika, väetiseks vektorite projektsioonid ja mõõtühikute süsteemid ning kastekannust lakkamatult voolanud kevadine Bernoulli seadus.

*TOIMETAJA MÄRGE: ANTUD ARTIKKEL EI JÕUDNUD AVALDAMISENI EELMISES NUMBRIS, AGA KUNA TEGEMIST ON VEEL TÄNASENI AKTUAALSE TEEMAGA, SIIS JÕUAB SEE LUGEJATENI APRILLIKUU LÕPUS – JUST SIIS, KUI SELGUVAD ESMASED 10. KLASSI SAAJATE NIMEKIRJAD

LUULEBATTLE

ON JÕUDNUD TEISELE RINGILE

Lauluke Reaalkoolile

#

söögiks on purpurlilla borš
või vürtsikas ragu –
nüüd ja ei iial
ei koosne mu keha
ainult lihast ja luust
vaid lipiididest
tohutul hulgal lipiididest
mõnes klassis asub seinakell
õpilaste suhtes selja taga –
küll see on tüütu
sest iga kord kui ma seljataha kiikan
reedab see mu kannatamatuse
siit koolitunnist pääseda
vabadusse
kus iga minut poleks arvel
nagu tipptunnil
täna
kapitaliseerunud
materialiseerunud
globaliseerunud
urbaniseerunud
maailmas
ongi iga minut arvel
harju ära
ei ma ei harju
ei proovigi harjuda
sest mul on teadmised
ja kogemused –
neil on ajatu väärtus
mu vaimne pagas
tulevaseks eluks
tervitagem uut haridusministrit
kes meile eesti keele eksami
raadio vahendusel sisse juhatab
aga nüüd pole mul aega pikalt lobiseda:
hopsassaa, Mallega,
eesti keele eksamiks õppima

Au revoir, armas Reaalkool!

LIIS SIMMUL 130C

Ma näen Sinu silmi.
Sinu peegeldust seinakella seieril,
Sinu tipptunniliikluses higistatud särki.
Ma näen nendest läbi.
Ma näen Sinust läbi.
Sinu punase vere sisse,
Sinu purpurlilladesse organitesse.
Ma näen Sinu elu.
Ma näen Sinu tulevikku.
Sinu haridusministriameti põrumist
ja tipprestorani põhjakörbenud raguud.
Ma näen läbi Sinu...
iseennast.

HANNA JURTOKE

Luulebattle on luulevõitlus,
millest võtavad osa kolm
kartmatut värsiseadjat. Ette
on antud viis sõna, mida peab
kasutama, kuid kõige muu osas
on neil vabad käed. Ootused
on kõrged, põnevus häirib
mõtlemist. Selle kuu võitluse
sõnad on haridusminister,
purpurlilla, ragu, seinakell ja
tipptund.

Kroonimine

Nüüd aeg on käes, sest näitamas täispäeva
on katedraalis rippuv seinakell.
D-ragu-nid mööduvad ja meie näeme,
et nende keskel mees, kel pilk on hell.

Tal seljas munder, purpurlilla mantel,
vöö peal mõök ning kaenla all mandaat.
Ta nägu tark, Ta keha vormind hantel –
me ees on keiser, mitte deputaat!

Paavst valmistub, lööb mehe ette risti,
siis krooni õrnalt pähe asetab.
Kõik “Elagu uus haridusminister!”
seejärel unisoonis hüüavad.

Meil mööda selga alla voolab higi
justnagu kasin õpetajapalk.
“Kui siuke mees... kui siuke mees on ligi!”
aukartus sosistab. Draguunisalk
Ta järel koondub, aeg minna koju.

Las rahvas väljakutel oma saatust naudib.
Tipptunnil sõitku (siis kui päike loojub)
teel üksildane ökonoomne Audi.

SOOMEUGRILANE 132. LENNUST

KUI MINUL ON VIIMANE

KOOLIPÄEV JA LÕPUKELL...

RENE ALEKSANDER TRUUTS 134B

Teise klassi lapsed kirjutasiid ja joonistasid oma ettekujutuse
järgi nende endi lõpukellast, mis 10 aasta pärast tuleb.

“Saame kindlasti palju lilli, komme ja esimestelt klassidelt
kaardid. Seisaksime rivis, kuulaksime, mida direktor meile
räägib. See oleks hea tunne – seista esimeste klasside
kõrval, kus ka SINA oled olnud!” – Triin

“Siis on aasta 2025 ja me seisame ballikleitides staadionil
ning meil on jalas tennised, käes kaart ja šokolaad. Kui
esimene klass tuleb, algab spordipäev. Me jookseme,
mängime ja võistleme. Pärast toimub pidu. Peol pakutakse
süüa ja juua. Me tantsime ja mängime. Pärast lähme esimese
klassi tundi. Peame ära malevõistluse ja kohtume viimast
korda kõikide õpetajatega. Pärast helisevad koolikellad

ja me lähme oma teed!” – Merili

“Siis on aasta 2025. Ning edasi hakkab õppima arvatavasti
kas muusikat, matemaatikat või peotantsu, sest suurena
tahan saada peotantsijaks. Tegelikult arvan ma, et ma
ei tahaks siit koolist ära minna kuskile ülikooli, vaid
tahaks jääda Reaalkooli. Praegu olen ma veel 2. klassis,
nii et mul on veel 10 aastat aega otsustada, mida ma
teen. Igatahes, kui on lõpukell, siis ma tahan, et 1. klassi
õpilased (nagu ka mõned minu klassikaaslased) loeksid
luuletusi ning direktor peaks kõne. Siis kui kõik see on
tehtud, lähme me ja jookseme kõik klassid läbi. Mul on
see päev väga hästi mees, kui meie suuri saatsime, sest
siis oli mul arenguestlus.” – Elisabet

PALJU
ÕNNE!Toomas Reimann 01.05
Jaagup Kippar 03.05Kerli Kupits 07.05
Niina Karamkova 11.05

ÜTLUSED

Veskimets: "Lähetate Põhja-Ameerikasse, seal heeringas laual, lähed Aiasse, ikka see ameeriklane laual."

Särg: "Eksam on nagu kultuurimivõistlus, demostreerige ennast. Reaalses elus ma ei ole nii pruun ja paljas ja ei punnita ennast, aga see on konkurss, eesmärk on saada üle 80%."

Veskimets: "Parkinsoni tõve ennetusviis on varem ära surra."

Tõed elukeemiast: "Stimulandid kutsuvad esile toitumist, paaritumist või munemist."

Ahuna: "Must ei tohi öelda, aga kiilakas võib, jah?"

Särg: "Mõnikord juhtub, et kirjandi neljas lõik on sinna juurde vägistatud, on näha, et väike

värdjas on sinna tulnud."

Reimann: (Miks kaugelt kostuvat heli kuulama jäädes avatakse tahtmatult suu?) "Tahad "ah" öelda ja suu jääb lahti."

Veskimets: "Putukas olla on geniaalne!"

Veskimets: "Kes ei tea, kuidas meri soolaseks sai? Appi, te pole geograafias käinud?"

Veskimets: "Teate ju, et heeringas elas kuival maal?"

Ahuna: "Kuidas siis sina ajalugu armastama ei ole hakanud?"

Kaarel: "Ei, ma armastan seda... See ei ole vastastikune..."

Vaadatakse vanu lõpukella pilte, kus murul tantsitakse. Ahuna: "Teie seda teha ei saa!" Lauri: "Miks ei saa?" Ahuna: "Sest ilmad pole

ilusad ja muru pole roheline!"

Karu: "Kas te füüsikat ja keemiat ei ole õppinud? Tagasi esimesse klassi!"

Õpilane: "Sellepärast me neid eksameid ei teegi."

Reaali Poiss otsib uueks õppeaastaks küljendajat ja keeleteimetajat!

Kas oled kunagi tähele pannud mõnda keeleapsakat või oled huvitatud lehe kujundamisprotsessist? Vajame enda toimetuse hulka toremaid ja aktiivseid noori, kes tunnevad, et tahaksid aidata lehte välja anda. Kui oled huvitatud, saada meile meil: rp@real.edu.ee

PEATOIMETUS
KÜLJENDUS
TOIMETUS

Kaisa Laur 130C, Johanna Viik 131C

Rait Kohava 130C

Kertu Süld 131C, Estelle Saavaste 131C, Christiana-Gabriela Kristal 131B, Kertu Johanna Jõeste 132B

KEELETEIMETAJA
KUJUNDUS
TOIM. NÕUANDJA
AITÄH

Riste Kaaret 130C

Rait Kohava 130C

Piret Järvela

Rene Aleksander Truuts 134B, Oliver Porkma 133A, Marleen Marnot 130C, Melanie Rannula 132C, Rainer Kelk 132C, Rait Kaimer 132C, Mirel Mesila 133B, Erik Suits 131C

KAANEFOTO
LEHE NR

Laura Toomlaid 131C

127